ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ 19ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1982 [1]

SA Roquette Frères
κατά Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Ἰσογλυκόζη — Ποσοστώσεις παραγωγῆς»

Ὑπόθεση 179/80

Περίληψη

Προσφυγή ἀκυρώσεως — Προσφυγή στρεφομένη κατά κανονισμοῦ ὁ ὁποῖος ἐπεβεβαιώθη, διαρκούσης τῆς ἐκκρεμοδικίας, ἀπό νέο κανονισμό — Ἀπόρριψη γιά οὐσιαστικούς λόγους τῆς προσφυγῆς πού εἶχε ἀσκηθεῖ ἐν τῷ μεταξύ κατά τοῦ νέου κανονισμοῦ — Ἡ συνέχιση τῆς δίκης κατά τοῦ ἐπιβεβαιωθέντος κανονισμοῦ κατέστη ἄνευ ἀντικειμένου — Δέν συντρέχει λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως

(Συνθήκη ΕΟΚ, ἄρθρο 173)

Στήν ὑπόθεση 179/80,

SA ROQUETTE FRÈRES, μέ ἕδρα στό Lestrem (διαμέρισμα Pas-de-Calais), ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν ἀναπληρωτή γενικό διευθυντή Gérard Pousseaux, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν δικηγόρο Marcel Veroone, ἑταῖρο τῆς ἑταιρίας δικηγόρων Λίλλης Veroone-Frevria-Letartre-Paillusseau-Hoste-Dutat, μέ τόπο ἐπιδόσεων στό Λουξεμβοῦργο τό γραφεῖο τοῦ δικηγόρου Loesch, 2, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

κατά

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Daniel Vignes, διευθυντή τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Συμβουλίου, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Arthur Brautigam, ὑπάλληλο διοικήσεως στήν ἀνωτέρω ὑπηρεσία, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Douglas Fontein, διευθυντή τῆς διευθύνσεως νομικῶν ὑποθέσεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τραπέζης Ἐπενδύσεων,

καθ' οὗ,

καί

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο, Peter Gilsdorf, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Jacques Delmoly, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Mario Cervino, νομικό σύμβουλο τῆς Ἐπιτροπῆς, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

παρεμβαινούσης,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Ἰουνίου 1980, περί ἐφαρμογῆς τῶν καθεστώτων ποσοστώσεων παραγωγῆς στούς τομεῖς ζάχαρης καί ἰσογλυκόζης γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 ἕως τήν 30ή Ἰουνίου 1981 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/029, σ. 48) καθ' ὅσον ὁ ἐν λόγω κανονισμός παρατείνει τό σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς ἰσογλυκόζης πού θεσπίζει ὁ κανονισμός 1111/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Μαΐου 1977 περί θεσπίσεως κοινῶν διατάξεων γιά τήν ἰσογλυκόζη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/018, σ. 86), ὅπως ἐτροποποιήθη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, A. O'Keeffe, U. Everling καί A. Χλωρό, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans καί O. Due, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα καί οἱ ἰσχυρισμοί τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Α — Ἱστορικό τῆς διαφορᾶς

1. Μέ προδικαστική ἀπόφαση τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1978, στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 103/77 καί 145/77 *(Royal Scholten-Honig (Holdings) Ltd.* κατά *Intervention Board for Agricultural Produce· Tunnel Refineries Ltd.* κατά *Intervention Board for Agricultural Produce,* Rec. 1978, σ. 2037) τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι ὁ κανονισμός 1111/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως κοινῶν διατάξεων γιά τήν ἰσογλυκόζη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/018, σ. 86) ἦταν ἀνίσχυρος κατά τό ὅτι ἐπέβαλε στά ἄρθρα 8 καί 9, μία συνεισφορά στήν παραγωγή ἰσογλυκόζης, 5 λογιστικῶν μονάδων ἀνά 100 χιλιόγραμμα ξηρᾶς οὐσίας, γιά τήν περίοδο πού ἀντιστοιχεῖ στήν ζαχαρική περίοδο 1977-1978. Συγκεκριμένως, τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι τό σύστημα πού ἐθέσπιζαν τά ἀνωτέρω ἄρθρα ἀντέβαινε στήν γενική ἀρχή τῆς ἰσότητος (ἐν προκειμένω μεταξύ παραγωγῶν ζάχαρης καί παραγωγῶν ἰσογλυκόζης). Τό Δικαστήριο προσέθεσε, πάντως, ὅτι ἡ ἀπόφασή του ἄφηνε στό Συμβούλιο τήν εὐχέρεια, νά λάβει κάθε πρόσφορο μέτρο, σύμφωνο πρός τό κοινοτικό δίκαιο, γιά νά ἐξασφαλίσει τήν καλή λειτουργία τῆς ἀγορᾶς γλυκαντικῶν.

2. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, τό Συμβούλιο ἐθέσπισε, στίς 25 Ἰουνίου 1979, χωρίς νά λάβει ρητή γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου, καί βάσει τῆς ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἐκπονηθείσης προτάσεως κανονισμοῦ, ἡ ὁποία ὑπεβλήθη στό Κοινοβούλιο στίς 19 Μαρτίου 1979 γιά διαβούλευση, τόν κανονισμό 1293/79 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/025, σ. 176) περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 1111/77. Ἐν τούτοις, στά ὑπόψη τοῦ κανονισμοῦ 1293/79 ὑπάρχει ἡ μνεία «ἔχοντας ὑπόψη τίς διαβουλεύσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου». Ὁ κανονισμός ἐτέθη σέ ἰσχύ, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο του 5, τήν 1η Ἰουλίου 1979.

3. Ὁ κανονισμός 1293/79 ἐτροποποίησε τόν κανονισμό 1111/77 ὑπό τό φῶς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1978. Ἐκτιμώντας ὅτι τό πλέον πρόσφορο μέσο γιά νά ἀποφευχθεῖ ἡ ἀνισότης μεταχειρίσεως μεταξύ παραγωγῆς ζάχαρης καί παραγωγῆς ἰσογλυκόζης ἦταν ἡ ὑπαγωγή τῆς παραγωγῆς ἰσογλυκόζης σέ κανόνες ἀναλόγως πρός τούς ἰσχύοντες γιά τήν παραγωγή ζάχαρης μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1980, ὁ κανονισμός 1293/79 ἐθέσπισε, ἰδίως, μεταβατικῶς μέχρι τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, ἕνα *προσωρινό σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς ἰσογλυκόζης* (πρβλ. ἕκτη αἰτιολογική σκέψη). Ὁ δικαιολογητικός λόγος τοῦ τρόπου χορηγήσεως καί καθορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων ἐκτίθεται στήν ἕβδομη αἰτιολογική σκέψη. Ἡ ὄγδοη αἰτιολογική σκέψη πραγματεύεται γιά τήν ἀνάγκη καθορισμοῦ τοῦ εἰδικοῦ ποσοῦ συνεισφορᾶς στήν παραγωγή πού ἐφαρμόζεται στήν παραγωγή ἰσογλυκόζης.

Οἱ σκέψεις αὐτές ὑλοποιοῦνται στό σύστημα πού προβλέπει τό ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ, μέ τό ὁποῖο παρατίθεται, μετά τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, ὁ ἀκόλουθος τίτλος:

«ΤΙΤΛΟΣ II

Καθεστώς τῶν ποσοστώσεων

Ἄρθρο 8

1. Τό ἄρθρο 9 ἐφαρμόζεται γιά τήν περίοδο ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 1979 μέχρι τήν 30ή Ἰουνίου 1980.

2. Τό Συμβούλιο θεσπίζει πρίν ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1980, σύμφωνα μέ τή διαδικασία τήν προβλεπομένη στό ἄρθρο 43, παράγραφος 2, τῆς συνθήκης, τό καθεστώς πού θά ἐφαρμόζεται ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980.

Ἄρθρο 9

1. Μία βασική ποσόστωση ἀπονέμεται σέ κάθε ἐπιχείρηση παραγωγῆς ἰσογλυκόζης, πού εἶναι ἐγκατεστημένη μέσα στήν Κοινότητα γιά τήν περίοδο τήν προβλεπομένη στό ἄρθρο 8, παράγραφος 1.

Μέ τήν ἐπιφύλαξη τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 3, ἡ βασική ποσόστωση κάθε ἐνδιαφερομένης ἐπιχειρήσεως ἰσοῦται μέ τό διπλάσιο τῆς διαπιστουμένης παραγωγῆς της, στά πλαίσια τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Νοεμβρίου 1978 μέχρι 30ῆς Ἀπριλίου 1979.

2. Σέ κάθε ἐπιχείρηση πού διαθέτει μία βασική ποσόστωση ἀπονέμεται ὁμοίως μία μεγίστη ποσόστωση ἴση μέ τή βασική της ποσόστωση προσαρμοσμένη μέ ἕνα συντελεστή. Ὁ συντελεστής αὐτός εἶναι ὁ καθοριζόμενος στό ἄρθρο 25, παράγραφος 2, δεύτερο ἐδάφιο, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) ἀριθ. 3330/74 γιά τήν περίοδο ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1979 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1980.

3. Ἡ βασική ποσόστωση πού προβλέπεται στήν παράγραφο 1 διορθώνεται κατά περίπτωση ἔτσι ὥστε ἡ μεγίστη ποσόστωση ἡ καθοριζομένη σύμφωνα μέ τήν παράγραφο 2:

— νά μήν ὑπερβαίνει τό 85 %,
— νά μήν εἶναι μικρότερη τοῦ 65 %

τῆς ἐτήσιας τεχνικῆς δυνατότητος παραγωγῆς τῆς ἐν λόγω ἐπιχειρήσεως.

4. Οἱ βασικές ποσοστώσεις πού καθιερώνονται σέ ἐφαρμογή τῶν παραγράφων 1 καί 3 καθορίζονται γιά κάθε ἐπιχείρηση ὅπως ἐμφαίνεται στό παράρτημα II.

5. Οἱ ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς ἰσογλυκόζης, οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν παράγει στό διάστημα τῆς περιόδου τῆς ἀναφερομένης στήν παράγραφο 1, δεύτερο ἐδάφιο, καί οἱ ὁποῖες ἀναλαμβάνουν μία παραγωγή κατά τρόπο συνεχή καί διαπιστούμενη κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 8, παράγραφος 1, ἀπολαύνουν τῆς ἀπονομῆς μιᾶς βασικῆς ποσοστώσεως ἴσης μέ τό μεγαλύτερο ὄγκο τῆς παραγωγῆς τους πού πέτυχαν στή διάρκεια μιᾶς ἀπό τίς ἀκόλουθες περιόδους:

— 1η Αὐγούστου 1976 μέχρι 31η Ἰουλίου 1977,

— 1η Ἰουλίου 1977 μέχρι 30ή Ἰουνίου 1978.

Στίς ἴδιες αὐτές ἐπιχειρήσεις ἀπονέμεται μία μεγίστη ποσόστωση καθοριζομένη σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς παραγράφου 2.

6. Ἀπονέμεται μία βασική ποσόστωση στίς ἐπιχειρήσεις πού ἀρχίζουν μία παραγωγή ἰσογλυκόζης κατά τρόπο συνεχή κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 8, παράγραφος 1, στά ὅρια μιᾶς ποσότητος κοινοτικῆς ἐφεδρείας ἴσης μέ τό 5 % τοῦ ἀθροίσματος τῶν βασικῶν ποσοστώσεων πού καθιερώθηκαν σέ ἐφαρμογή τῆς παραγράφου 1.

7. Ἡ ποσότητα ἰσογλυκόζης πού παρήχθη κατά τήν περίοδο τήν ἀναφερομένη στό ἄρθρο 8, παράγραφος 1, καί:

— ὑπερβαίνει τή μεγίστη ποσόστωση τῆς ἐπιχειρήσεως,
ἤ

— παρήχθη ἀπό μία ἐπιχείρηση πού δέν εὐνοήθηκε ἀπό μία βασική ποσόστωση

δέν δύναται νά διατεθεῖ στήν ἐσωτερική ἀγορά τῆς Κοινότητος καί πρέπει νά

έξαχθεῖ στή φυσική της κατάσταση πρός τίς τρίτες χῶρες χωρίς νά γίνει ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4.

8. Γιά τήν παραχθείσα ποσότητα ἰσογλυκόζης πού ὑπερβαίνει τή βασική ποσόστωση χωρίς νά ὑπερβαίνει τή μεγίστη ποσόστωση, τά κράτη μέλη εἰσπράττουν ἀπό τό βιομήχανο ἰσογλυκόζης μία συνεισφορά στήν παραγωγή.

Γιά τήν περίοδο τήν ἀναφερομένη στό ἄρθρο 8, παράγραφος 1, τό ποσό τῆς συνεισφορᾶς στήν παραγωγή ζάχαρης πού καθορίζεται ἀπό τήν ζαχαρική περίοδο 1979/80 δυνάμει τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) ἀριθ. 3330/74 πού ἐπιβαρύνει τούς ζαχαροβιομηχάνους.

9. Τό Συμβούλιο, ἀποφαινόμενο μέ εἰδική πλειοψηφία, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπονέμει τίς ἀναφερόμενες στίς παραγράφους 5 καί 6 ποσοστώσεις καί θεσπίζει, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνάγκη, τούς γενικούς κανόνες ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου.

10. Οἱ τρόποι ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου, πού προβλέπουν ἰδίως τήν εἰσπραξη ἑνός ποσοῦ ἐπί τῆς ποσότητος ἰσογλυκόζης ἡ ὁποία δέν ἐξάγεται στή φυσική της κατάσταση κατά τήν περίοδο τήν προβλεπομένη στό ἄρθρο 8, παράγραφος 1, καθώς καί τό ποσό τῆς συνεισφορᾶς στήν παραγωγή, πού ἀναφέρεται στήν παράγραφο 8, καθορίζονται σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται στό ἄρθρο 12.»

Τό ἄρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζει ὅτι τό παράρτημα II πού ἀκολουθεῖ προστίθεται στόν κανονισμό 1111/74:

«ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II»

Ἐπιχείρηση	Διεύθυνση τῆς ἕδρας	Βασικές ποσοστώσεις σέ τόννους ἐκφρασμένες σέ ξηρά οὐσία
Maizena GmbH	D-2000 Hamburg I, Postfach 1000	28 000
Amylum SA	Rue de l'Intendant 49, B-1020 Bruxelles	56 667
Roquettes Frères SA	17, boulevard Vauban, F-59000 Lille	15 887
SPAD	15063 Cassano Spinola, I-Alessandria Casella postale 1	5 863
Fabbriche riunite Amido glucosio destrina SpA	Piazza Erculea 9, I-Milano	10 706
Tunnel Refineries Ltd.	Thames Bank House, Greenwich, UK-London SE10 0PA	21 696

4. Μέ χωριστές ἀποφάσεις τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1980 στίς ὑποθέσεις 138/79, *Roquette* κατά *Συμβουλίου*, Rec. σ. 3333 καί 139/79, *Maizena* κατά *Συμβουλίου*, Rec. σ. 3393, τό Δικαστήριο ἀκύρωσε τόν κανονισμό 1293/79, γιά παράβαση οὐσιώδους τύπου, μέ τήν αἰτιολογία ὅτι ἐθεσπίσθη χωρίς διαβούλευση μέ τό Κοινοβούλιο, ὅπως ἀπαιτεῖται ἀπό τό ἄρθρο 43 τῆς συνθήκης. Πάντως, μέ τό σκεπτικό τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, τό Δικαστήριο ἀπέρριψε ὅλους τούς οὐσιαστικούς λόγους ἀκυρώσεως, τούς στρεφομένους κατά τοῦ συστήματος τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς

πού ἐθέσπισε ὁ κανονισμός αὐτός καί ἰδίως κατά τοῦ καθορισμοῦ τῶν βασικῶν ποσοστώσεων γιά τίς προσφεύγουσες στίς δύο ὑποθέσεις.

5. Μέ τόν ἀπό 24ης Ἰουνίου 1980 κανονισμό του 1592/80 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/029, σ. 48), πού ἐξεδόθη συνεπῶς διαρκούσης τῆς διαδικασίας στίς ὑποθέσεις 138/79 καί 139/79, τό Συμβούλιο ὥρισε ὡς ἐφαρμοστέο, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1981 τό σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς γιά τήν ἰσογλυκόζη πού προκύπτει ἀπό τό ἄρθρο 5 τοῦ κανονισμοῦ 1111/77 (ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1293/79), προσέθεσε δέ, ὅτι γιά τήν ἐν λόγω περίοδο, ἡ βασική ποσόστωση κάθε ἐπιχειρήσεως παραγωγῆς ἰσογλυκόζης ἦταν ἡ ἐφαρμοζομένη κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1979 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1980 (ἄρθρο 2).

Β — Ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί συναφή περιστατικά

1. Μέ προσφυγή πού ἐπρωτοκολλήθη στό Δικαστήριο στίς 21 Αὐγούστου 1980, ἡ κατά τό γαλλικό δίκαιο ἑταιρία Roquette frères, πού παράγει στό ἐργοστάσιό της, στό Lestrem (Pas-de-Calais), μεταξύ ἄλλων προϊόντων καί ἰσογλυκόζη, ἐζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά «κρίνει ἀνίσχυρη» τήν διάταξη τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 πού παρατείνει τό σύστημα ποσοστώσεων τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, ὅπως ἐτροποποιήθη, καί τοῦ παραρτήματος II τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ πού ὁρίζει τήν ποσόστωση παραγωγῆς τῆς προσφευγούσης, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1981.

2. Μέ δικόγραφο πού ἐπιγράφεται «προσθήκη στό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο» τό ὁποῖο ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου, στίς 8 Νοεμβρίου 1980, ἡ προσφεύγουσα ζητεῖ νά κατα-δικασθεῖ τό Συμβούλιο στά δικαστικά ἔξοδα.

3. Μέ διάταξη τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1980 τό Δικαστήριο ἔκανε δεκτή τήν παρέμβαση τῆς Ἐπιτροπῆς, πρός ὑποστήριξη τῶν αἰτημάτων τοῦ Συμβουλίου. Πάντως γιά τούς κατωτέρω ἐκτιθεμένους λόγους, ἡ Ἐπιτροπή παρητήθη ἀπό τίς παρατηρήσεις της ἐπί τῆς οὐσίας.

4. Τό Συμβούλιο, φοβούμενο ὅτι τό Δικαστήριο θά ἀκύρωνε τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά τήν περίοδο 1980-1981, ὡς καθορισθεῖσες μέσω παραπομπῆς στόν κανονισμό 1293/79 (βλ. πρώτη αἰτιολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 1592/80), ὁ ὁποῖος ἐκρίθη ἄκυρος μέ τίς ἀνωτέρω ἀποφάσεις τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1980, ἐθέσπισε, στίς *10 Φεβρουαρίου 1981,* τούς ἀκόλουθους δύο κανονισμούς:

α) Τόν *κανονισμό 387/81* (ΕΕ L 44, σ. 1) περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, περί θεσπίσεως κοινῶν διατάξεων γιά τήν ἰσογλυκόζη. Ὁ κανονισμός αὐτός ἐπανεισάγει, ἰδίως, μέ παραπομπή στίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, τό σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς *ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Ἰουλίου 1979.* Σημειωτέον ὅτι, τήν φορά αὐτή, τό Συμβούλιο ἔλαβε τήν γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου (γνώμη τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1981).

6) Τόν *κανονισμό 388/81* (ΕΕ L 44, σ. 4), περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 1592/80. Σύμφωνα μέ τήν δεύτερη αἰτιολογική σκέψη, ὁ κανονισμός αὐτός ἐξεδόθη «πρός ἀποφυγή κάθε ἀβεβαιότητος ὡς πρός τήν νομιμότητα τοῦ κανονισμοῦ 1592/80». Τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 388/81 ὁρίζει, σχετικῶς, ὅτι πράγματι τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 ἀναφέρεται στό ἄρθρο 9 τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 387/81.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο του 2, ὁ νέος κανονισμός *ἐφαρμόζεται ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980.* Καί στήν περίπτωση αὐτή, ἐλήφθη προηγουμένως ἡ γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου, στίς 9 Φεβρουαρίου 1981.

5. Στήν ἀνταπάντησή του πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 10 Μαρτίου 1981, τό Συμβούλιο προέβαλε νέο ἰσχυρισμό, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 42, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας. Συγκεκριμένως ἰσχυρίσθη ὅτι μέ τήν δημοσίευση τῶν κανονισμῶν 387/81 καί 388/81, στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα ἡ αἴτηση ἀκυρώσεως πού ἤσκησε ἡ προσφεύγουσα κατέστη *ἄνευ ἀντικειμένου.*

6. Μέ πρόσθετο ὑπόμνημα, πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου, στίς 13 Ἀπριλίου 1981, ἡ προσφεύγουσα ἀπήντησε στόν νέο ἰσχυρισμό πού προέβαλε τό Συμβούλιο μέ τήν ἀνταπάντησή του.

7. Ἡ γραπτή διαδικασία ἐπερατώθη χωρίς ἡ Ἐπιτροπή νά καταθέσει, ὡς παρεμβαίνουσα, γραπτές παρατηρήσεις ἐπί τῆς οὐσίας. Μέ ἐπιστολή τῆς 16ης Μαρτίου 1981, ἐδήλωσε ὅτι συντάσσεται ἀπολύτως μέ τά ἐπιχειρήματα τοῦ Συμβουλίου καί ἐπιφυλάσσεται νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις της μόνο κατά τό στάδιο τῆς προφορικῆς διαδικασίας.

8. Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Μέ τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο ἡ *προσφεύγουσα* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει ἀνίσχυρη, στό μέρος πού τήν ἀφορᾶ, τήν διάταξη τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 τῆς 24ης Ἰουνίου 1980, ἡ ὁποία παρατείνει τό σύστημα πού προκύπτει ἀπό τόν κανονισμό 1111/77, ὅπως ἐτροποποιήθη καί τό παράρτημα II αὐτοῦ καί ἡ ὁποία ὁρίζει ὡς ἐφαρμοστέα γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1981 τήν ποσόστωση παραγωγῆς ἰσογλυκόζης πού καθορίσθη γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1979 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1980.

Μέ ἔγγραφο ἐπιγραφόμενο «προσθήκη στό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο», τό ὁποῖο κατετέθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 7 Νοεμβρίου 1980, ἡ προσφεύγουσα ζητεῖ νά καταδικασθεῖ τό Συμβούλιο στά δικαστικά ἔξοδα.

Μέ τό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως, τό *Συμβούλιο* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν αἴτηση ἀκυρώσεως πού ἤσκησε ἡ προσφεύγουσα κατά τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 *ὡς ἀβάσιμη* καί νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

Τό Συμβούλιο φρονεῖ ὅτι τό περί καταδίκης στά δικαστικά ἔξοδα αἴτημα τῆς προσφευγούσης, πού ὑπεβλήθη ἐκπροθέσμως, ἐμπίπτει ἰδίως στό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί 42 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας καί εἶναι ἀπαράδεκτο, δυνάμει τῶν ἄρθρων αὐτῶν.

Μέ τήν ἀπάντησή της, ἡ ἐνάγουσα δέν διατυπώνει ρητά αἰτήματα ἀλλ' ἀμφισβητεῖ τήν ἀντίρρηση τοῦ Συμβουλίου ὡς πρός τό παραδεκτό τοῦ αἰτήματος περί καταδίκης στά δικαστικά ἔξοδα. Πράγματι, τό ἄρθρο 173 τῆς συνθήκης περιορίζει ἐντός διμήνου προθεσμίας τήν δυνατότητα ἀσκήσεως προσφυγῆς ἀκυρώσεως μιᾶς πλημμελοῦς πράξεως, ὄχι ὅμως τό αἴτημα περί καταδίκης στά δικαστικά ἔξοδα. Ἐξ ἄλλου, τό ἄρθρο 42 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας ἀφορᾶ μόνο τούς νέους ἰσχυρισμούς, τό δέ αἴτημα περί καταδίκης στά δικαστικά ἔξοδα δέν ἀποτελεῖ νέο ἰσχυρισμό.

Μέ τήν ἀνταπάντησή του, τό *Συμβούλιο* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν

αἴτηση ἀκυρώσεως λόγω *καταχρήσεως δικαιώματος χωρίς νά εἰσέλθει στήν ἐξέταση τῶν λόγων πού προβάλλει ἡ προσφεύγουσα.* Ὁ νέος αὐτός ἰσχυρισμός στηρίζεται στό ἄρθρο 42, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας. Ἐπικουρικῶς, τό Συμβούλιο ζητεῖ τήν ἀπόρριψη τῆς ὑπό κρίση προσφυγῆς ὡς ἀβάσιμης· ἐν πάση περιπτώσει τό Συμβούλιο ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Ἡ προσφεύγουσα προβάλλει μέ τήν προσφυγή της ὅτι γιά μία ἀκόμη φορά τό Συμβούλιο δέν ἀνέμεινε τήν γνώμη πού εἶχε ζητήσει ἀπό τό Κοινοβούλιο πρίν θεσπίσει τόν κανονισμό 1592/80. Στήν ἀρχή τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, τό Συμβούλιο ἀναφέρεται στήν γνώμη τῆς Συνελεύσεως τό δέ κείμενο παραπέμπει στήν σημείωση, στό κάτω μέρος τῆς σελίδας: JO L 97 τῆς 21ης Ἀπριλίου 1980, σ. 33. Ὅπως προκύπτει, πάντως, ἀπό τήν ΕΕ, ἡ παραπομπή αὐτή ἀναφέρεται στήν ἀρχή τοῦ κειμένου ἑνός μακροσκελοῦς ψηφίσματος πού υἱοθέτησε τό Κοινοβούλιο στίς 29 Μαρτίου 1980, τό ὁποῖο περιέχει τήν γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου ἐπί

«I. Τῆς ἀνακοινώσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων πρός τό Συμβούλιο περί τῆς ρυθμίσεως τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς γιά καλύτερη ἰσορροπία τῶν ἀγορῶν καί ὀρθολογισμό τῶν ἐξόδων.

II. Τῶν προτάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων πρός τό Συμβούλιο, περί καθορισμοῦ τῶν τιμῶν ὁρισμένων γεωργικῶν προϊόντων καί περί ὁρισμένων συναφῶν μέτρων ἐπί τῶν νομισματικῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν.»

Εἶναι συνεπῶς, δυνατόν νά ἐξακριβωθεῖ ὅτι δέν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου, ἐπί τοῦ κειμένου τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 καί ὅτι ἡ ἀναφορά ἀπό τό Συμβούλιο στήν γνώμη τῆς Συνελεύσεως ἀπηχεῖ στήν μέριμνα τηρήσεως ἀπαιτουμένου τύπου χωρίς νά ἔχει ὅμως οὐσιαστικό περιεχόμενο.

Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι ἐτηρήθη ἡ ἀπαίτηση τοῦ ἄρθρου 43, παράγραφος 2, τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν οὐσία, ἡ προσφεύγουσα περιορίζεται στήν ἐπανάληψη τῶν ἐπιχειρημάτων πού ἀνέπτυξε στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 138/79.

Τό *Συμβούλιο* τονίζει, στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως, ὅτι μεταξύ τῶν προτάσεων περί ρυθμίσεως τῆς κοινῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς (JO C 60 τῆς 10. 3. 1980), περιλαμβάνεται στό στοιχεῖο III ἡ *«πρόταση κανονισμοῦ ΕΟΚ τοῦ Συμβουλίου περί κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορᾶς στόν τομέα τῆς ζάχαρης καί τῆς ἰσογλυκόζης».*

Ἡ πρόταση αὐτή εἶχε κατ' ἀρχάς, ὡς σκοπό νά συνεχισθεῖ ἡ ρύθμιση τοῦ ὑφισταμένου βασικοῦ κανονισμοῦ «ζάχαρη», δηλαδή τοῦ κανονισμοῦ 3330/74, δεδομένου ὅτι τό σύστημα ποσοστώσεων πού ἐθέσπιζε ὁ κανονισμός αὐτός ἔληξε τήν 1η Ἰουλίου 1980.

Στήν πρότασή της, ἡ Ἐπιτροπή εἶχε προβλέψει, τόσο γιά τήν ζάχαρη ὅσο καί γιά τήν ἰσογλυκόζη, ἕνα σύστημα ποσοστώσεων γιά περίοδο 5 ἐτῶν πού περιεῖχε ὁρισμένες σημαντικές τροποποιήσεις τοῦ συστήματος καί ἰδίως μείωση τῶν ποσοστώσεων καί γιά τήν ζάχαρη καί γιά τήν ἰσογλυκόζη. Κατά τά λοιπά, τό προτεινόμενο σύστημα ἦταν κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον πανομοιότυπο τοῦ ἤδη ἐφαρμοζομένου στόν τομέα τῆς ζάχαρης καί τῆς ἰσογλυκόζης.

Ἐπί τῆς προτάσεως αὐτῆς, τό Κοινοβούλιο ἔδωσε τήν γνώμη του, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη στήν JO C 97 τῆς 21ης Ἀπριλίου 1980, σ. 33. Στήν ἀρκετά ἐμπεριστατωμένη αὐτή

γνώμη ἐπί τῆς ἀκολουθητέας στά προσεχή ἔτη πολιτικῆς τῆς Κοινότητος στόν τομέα τῆς ζάχαρης, τό Κοινοβούλιο ἐξεφράζετο κατά τῆς μειώσεως τῶν ποσοστώσεων (σημεῖο 49), καλώντας τήν Ἐπιτροπή νά ἐνεργήσει πρός τήν κατεύθυνση τῆς διατηρήσεως ἐν ἰσχύι τῆς ἤδη ὑφισταμένης κανονιστικῆς ρυθμίσεως (σημεῖο 50), τέλος δέ ζητοῦσε τήν εὐθυγράμμιση τοῦ συστήματος τῆς ἰσογλυκόζης πρός τήν κανονιστική ρύθμιση τῆς ζάχαρης (σημεῖο 53).

Ἐπομένως, τό Κοινοβούλιο ἐξέδωσε ἄκρως ἐμπεριστατωμένη γνώμη.

Ἄν ὅμως, μέ τήν περί τυπικοῦ ἐλαττώματος αἰτίαση πού προβάλλει, ἡ προσφεύγουσα ἐννοεῖ ὅτι τό κείμενο τοῦ ἐν τέλει θεσπισθέντος κανονισμοῦ δέν εἶχε τίποτα τό κοινό μέ τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔτσι ὥστε δέν εἶχε γίνει πραγματική διαβούλευση, τό Συμβούλιο ὑποστηρίζει ὅτι αὐτή ἡ ἄποψη εἶναι ἐσφαλμένη.

Πράγματι, τό Συμβούλιο, ἀφοῦ ἔλαβε τήν γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου καί ἐκτιμώντας ὅτι δέν ἠδύνατο νά ἀποφασίσει ἀμέσως στό θέμα τῆς μειώσεως τῶν ποσοστώσεων, προτίμησε νά παρατείνει τό ὑφιστάμενο καθεστώς (κανονισμός 3330/74 γιά τήν ζάχαρη, κανονισμός 1111/77, ὅπως ἐτροποποιήθη τό 1979, γιά τήν ἰσογλυκόζη) γιά μία ἀκόμη περίοδο, ἐν ἀναμονῇ τῆς θεσπίσεως τοῦ μελλοντικοῦ συστήματος (βλ. αἰτιολογικές σκέψεις 3 καί 4 τοῦ κανονισμοῦ 1592/80).

Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου, ἐπί προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ὅσον ἀφορᾶ τόν τομέα τῆς ζάχαρης καί τῆς ἰσογλυκόζης, ὅτι ἡ πρόταση, πού ἀφοροῦσε διάρκεια πέντε ἐτῶν, προέβλεπε μείωση τῶν ποσοστώσεων, ὅτι τό Κοινοβούλιο εἶχε ἀποφανθεῖ κατά τῆς μειώσεως αὐτῆς, ὅτι μή θέλοντας νά ἀποφασίσει ἀμέσως τήν μείωση, τό Συμβούλιο προτίμησε νά παρατείνει γιά ἕνα ἔτος τό ὑφιστάμενο σύστημα, πράγμα πού ἔπραξε, υἱοθετώντας πρόταση τήν ὁποία ἐτροποποίησε ἡ Ἐπιτροπή, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 149 τῆς συνθήκης. Πρόκειται γιά τόν κανονισμό 1592/80.

Ἄρα, τό Συμβούλιο ἐθέσπισε ἕνα σύστημα ἀνάλογο ἐκείνου πού ἐπεθύμει τό Κοινοβούλιο, καί τό ὁποῖο δέν ἐτροποποιήθη ὡς πρός τήν οὐσία, ἐν σχέσει πρός τήν γνώμη τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ, τό ἐθέσπισε δέ γιά βραχύτερο χρονικό διάστημα, ἐν ἀναμονῇ ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

Ἄρα, ἡ περί τυπικοῦ ἐλαττώματος αἰτίαση εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπορριπτέα.

Τό Συμβούλιο ἀντικρούει ὅλους τούς οὐσιαστικούς λόγους ἀκυρώσεως γιά τούς ἴδιους λόγους πού ἐξέθεσε στήν ὑπόθεση 138/79.

Στήν ἀπάντησή της, ἡ προσφεύγουσα προβάλλει *νέο λόγο ἀκυρώσεως*, στηριζόμενο ἐπί νέου στοιχείου, δηλαδή τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1980, μέ τίς ὁποῖες ἀκυρώθη ὁ κανονισμός 1293/79.

Συγκεκριμένα, προβάλλει ὅτι ὁ κανονισμός 1592/80, καθ' ὅσον συμπίπτει μέ τόν παραταθέντα κανονισμό 1293/79 πάσχει τήν ἰδία ἀκυρότητα μέ ἐκεῖνον. Ἡ πλημμέλειά του προκύπτει κατ' ἀνάγκη καί μάλιστα αὐτομάτως, ἀπό τήν πλημμέλεια πού ἐδέχθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφαση.

Ὅσον ἀφορᾶ τό *παραδεκτό* αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀκυρώσεως, ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ὅτι πληροῦνται οἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 42, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Ἡ προσφεύγουσα ἐπιμένει, *ὅσον ἀφορᾶ τήν γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου*, ὅτι αὐτό οὐδέποτε ἐρωτήθη, ἐπί σχεδίου παρατάσεως τοῦ προηγουμένου καθεστῶτος. Αὐτό προκύπτει τόσο ἀπό τά κείμενα πού ἐδημοσιεύθησαν στήν JO τῆς 21ης Ἀπριλίου 1980, ὅσο καί ἀπό τήν ἀπάντηση τοῦ Συμ-

βουλίου σέ ἐρώτηση πού ἀπηύθυνε στό Δικαστήριο κατά τήν συνεδρίαση στήν ὑπόθεση 138/79.

Τέλος, ἡ προσφεύγουσα δηλώνει ὅτι δέν ἐμμένει ἐπί τῶν *οὐσιαστικῶν λόγων ἀκυρώσεων* πού εἶχε προβάλλει προηγουμένως, τουλάχιστον καθ' ὅσον οἱ λόγοι αὐτοί ἔγιναν δεκτοί μέ τίς ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1980.

Στήν ἀνταπάντησή του, τό *Συμβούλιο* προβάλλει ὅτι ἡ δημοσίευση τῶν κανονισμῶν 378/81 καί 388/81, πού ἀποτελοῦν καί οἱ δύο κείμενα προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πού τό Συμβούλιο *δέν ἐτροποποίησε* καί πού ἐθέσπισε ἀφοῦ τό Κοινοβούλιο ἐξέφερε τήν γνώμη του στίς 9 Φεβρουαρίου 1981, κατέστησε *ἄνευ ἀντικειμένου* τήν ἐκδίκαση τῆς προσφυγῆς ἀκυρώσεως πού ἤσκησε ἡ προσφεύγουσα.

Περαιτέρω, φρονεῖ ὅτι ἡ προκειμένη περίπτωση παρουσιάζει πολλές ὁμοιότητες μέ τήν ὑπόθεση 243/78, *Simmenthal* κατά *Ἐπιτροπῆς* Rec. 1980, σ. 593, παράγραφος 9, ἔτσι ὥστε ἡ συνέχιση τῆς ἐπιδίκου προσφυγῆς δύναται νά χαρακτηρισθεῖ ὡς *κατάχρηση δικαιώματος* (idem, σκέψη 11). Ἄρα τό Δικαστήριο ὀφείλει νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή γιά τόν λόγο αὐτό, χωρίς κάν νά ἐξετάσει τίς αἰτιάσεις τῆς προσφευγούσης.

Αὐτός ὁ νέος ἰσχυρισμός στηρίζεται στό ἄρθρο 42, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Κατά τά λοιπά, τό Συμβούλιο ἀναπτύσσει τά ἐπιχειρήματά του μέ στόχο τήν ἀπόρριψη τῆς προσφυγῆς τόσο τυπικῶς ὅσο καί οὐσιαστικῶς.

Στό πρόσθετό της ὑπόμνημα, ἡ *προσφεύγουσα* παρατηρεῖ ἰδίως, ὅτι στήν πραγματικότητα ἡ προκείμενη περίπτωση διαφέρει τελείως τῆς ὑποθέσεως *Simmenthal*. Σέ τελευταία ἀνάλυση, δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι πρόκειται γιά περίπτωση ὅπου δέν συντρέχει λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως. Κατά συνέπεια, ἡ προσφεύγουσα δέν ἔχει κανένα λόγο νά παραιτηθεῖ. Ἀντιθέτως, δηλώνει ὅτι ἐπαφίεται στήν κρίση τοῦ Δικαστηρίου, ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα ἄν συντρέχει ἤ ὄχι, ἐν προκειμένω, λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ προσφεύγουσα ζητεῖ νά καταδικασθεῖ τό Συμβούλιο στά δικαστικά ἔξοδα.

IV — Προφορική διαδικασία

Ἡ ἑταιρία Roquette Frères, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν δικηγόρο Veroone, καί τό Συμβούλιο, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν Vignes, παρέστησαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 8ης Ἰουλίου 1981. Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τό πέρας τῆς συνεδριάσεως.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατετέθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 21 Αὐγούστου 1980 ἡ ἑταιρία γαλλικοῦ δικαίου Roquette Frères ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, παράγραφος 2, τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή μερικῆς ἀκυρώσεως τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Ἰουνίου 1980, περί ἐφαρμογῆς τῶν καθεστώτων ποσοστώσεων παραγωγῆς στούς τομεῖς ζάχαρης καί ἰσογλυκόζης γιά τήν περίοδο ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1980 ἕως τήν 30ή Ἰουνίου 1981 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/029, σ. 48). Συγκεκριμένως, ἡ προσφεύγουσα ζητεῖ ἀπό τό

Δικαστήριο νά κρίνει άνίσχυρο τό άρθρο 2 καθώς καί τό παράρτημα II τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ. Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου παρατείνει τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς ἰσογλυκόζης πού προσετέθη, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1979 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1980, στόν κανονισμό 1111/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως κοινῶν διατάξεων γιά τήν ἰσογλυκόζη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/025, σ. 179). Σύμφωνα μέ τήν δεύτερη παράγραφο τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ἡ βασική ποσόστωση κάθε ἐπιχειρήσεως ἰσογλυκόζης, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1981 εἶναι ἡ ἐφαρμοσθείσα κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1979 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1980.

2 Σημειωτέον ὅτι ὁ κανονισμός 1592/80 τοῦ Συμβουλίου ἐθεσπίσθη διαρκούσης τῆς διαδικασίας πού ἔμελλε νά καταλήξει στήν ἀκύρωση ἀπό τό Δικαστήριο, μέ τίς ἀποφάσεις τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1980 (*Roquette* κατά *Συμβουλίου,* 138/79, Rec. σ. 3333 καί *Maizena* κατά *Συμβουλίου,* 139/79, Rec. σ. 3393) τοῦ κανονισμοῦ 1293/79, γιά τόν λόγο ὅτι ἐθεσπίσθη χωρίς διαβούλευση μέ τό Κοινοβούλιο ὅπως ἀπαιτεῖ τό ἄρθρο 43 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Πάντως, στό σκεπτικό τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, τό Δικαστήριο ἀπέρριψε ὅλους τούς οὐσιαστικούς λόγους ἀκυρώσεως, τούς στρεφομένους κατά τοῦ συστήματος τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς πού ἐθέσπισε ὁ κανονισμός αὐτός ὡς πρός τήν ἰσογλυκόζη, καί ἰδίως κατά τοῦ καθορισμοῦ βασικῶν ποσοστώσεων γιά τίς προσφεύγουσες στίς δύο ὑποθέσεις.

3 Στήν προσφυγή της, ἡ προσφεύγουσα προβάλλει ὅτι τό Συμβούλιο ἐθέσπισε τόν κανονισμό 1592/80 χωρίς νά ἔχει λάβει τήν γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου. Ὡς πρός τήν οὐσία, περιορίζεται στήν ἐπανάληψη τῶν ἐπιχειρημάτων πού εἶχε ἀναπτύξει στήν ὑπόθεση 138/79, τά ὁποῖα ἤδη μέ τήν ἀνωτέρω ἀπόφαση ἐπί τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς δέν εἶχαν γίνει δεκτά ἀπό τό Δικαστήριο. Στήν ἀπάντησή της, προβάλλει περαιτέρω ὅτι, ὁ κανονισμός 1592/80, καθ' ὅσον ταυτίζεται μέ τόν κανονισμό 1293/79 πού παρετάθη, πάσχει τήν ἴδια ἀκυρότητα ὅπως καί ἐκεῖνος. Ἡ πλημμέλειά του προκύπτει κατ' ἀνάγκη ἀπό τήν πλημμέλεια πού ἐδέχθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφαση. Ἡ προσφεύγουσα ἐδήλωσε, τέλος, ὅτι δέν ἐμμένει πλέον στούς οὐσιαστικούς λόγους ἀκυρώσεως πού προβάλλει μέ τήν προσφυγή της.

4 Σημειωτέον ὅτι, στίς 10 Φεβρουαρίου 1981, ἐνῶ ἡ προκειμένη ὑπόθεση ἐκκρεμοῦσε ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, τό Συμβούλιο ἐθέσπισε, ἀφοῦ ἔλαβε στίς 4 Φεβρουαρίου 1981, τήν γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου, τούς ἑξῆς δύο κανονισμούς:

α) Τόν *κανονισμό 387/81* (ΕΕ L 44, σ. 1) περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, περί θεσπίσεως κοινῶν διατάξεων γιά τήν ἰσογλυκόζη. Ὁ κανονισμός αὐτός ἐπανεισάγει, μέ παραπομπή στίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, τό σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς, *ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Ἰουλίου 1979.*

6) Τόν *κανονισμό 388/81* (ΕΕ L 44, σ. 4) περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 1592/80. Σύμφωνα μέ τήν δεύτερη αἰτιολογική σκέψη, ὁ κανονισμός αὐτός ἐξεδόθη «πρός ἀποφυγή κάθε ἀβεβαιότητος ὡς πρός τήν νομιμότητα τοῦ κανονισμοῦ 1592/80». Τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 388/81, ὁρίζει, σχετικῶς, ὅτι πράγματι τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 1592/80 ἀναφέρεται στό ἄρθρο 9 τοῦ κανονισμοῦ 1111/77, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 387/81. Ὁ κανονισμός 388/81, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2, ἐφαρμόζεται ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980.

5 Μέ τό ὑπόμνημα ἀνταπαντήσεώς του, τό Συμβούλιο προβάλλει νέο ἰσχυρισμό, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ διαφορά κατέστη ἄνευ ἀντικειμένου, μέ τήν θέσπιση τῶν ἀνωτέρω δύο κανονισμῶν. Περαιτέρω, φρονεῖ ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν ἔχει πλέον συμφέρον νά ἐμμείνει στήν προσφυγή, ἡ συνέχιση τῆς ὁποίας δύναται νά χαρακτηρισθεῖ ὡς κατάχρηση δικαιώματος.

6 Ἀπαντώντας στό νέο ἰσχυρισμό τοῦ Συμβουλίου, ἡ προσφεύγουσα διευκρίνησε μέ πρόσθετο ὑπόμνημα ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ νά παραιτηθεῖ τῆς προσφυγῆς, ἀλλά ἐπαφίεται στήν κρίση τοῦ Δικαστηρίου ὡς πρός τό ἄν συντρέχει — ἤ ὄχι — λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως.

7 Ἐμμένοντας στήν προκειμένη προσφυγή της, ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε, μέ δικόγραφο πού ἐπρωτοκολλήθη στό Δικαστήριο στίς 7 Μαΐου 1981, προσφυγή ἀκυρώσεως τῶν κανονισμῶν 387/81 καί 388/81 τοῦ Συμβουλίου. Μέ ἀπόφαση τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1982, τό Δικαστήριο ἀπέρριψε, ὡς ἀβάσιμη, αὐτή τήν προσφυγή ἀκυρώσεως.

8 Ἀπό τίς ἀνωτέρω σκέψεις ἔπεται ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν ἔχει πλέον συμφέρον στήν ἐνδεχομένη ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 1592/80, δεδομένου ὅτι οἱ διατάξεις, τήν ἀκύρωση τῶν ὁποίων ζητεῖ, ἐπιβεβαιώθησαν ἐν τῷ μεταξύ, μέ κανονισμό,

κατά τοῦ ὁποίου ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε προσφυγή ἀκυρώσεως πού ἀπερρίφθη ὡς ἀβάσιμη μέ τήν προαναφερθείσα ἀπόφαση.

9 Ἄρα δέν συντρέχει λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

10 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69, παράγραφος 5, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἄν ἡ ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεως δέν καταλήξει στήν ἔκδοση ἀποφάσεως, τό Δικαστήριο κανονίζει τά ἔξοδα κατά τήν κρίση του.

11 Ἄν ἡ προσφεύγουσα εἶχε παραιτηθεῖ τῆς προσφυγῆς ἀφοῦ ἔλαβε γνώση τῶν τροποποιήσεων τοῦ ἐπιδίκου κανονισμοῦ, ἀπό τούς δύο κανονισμούς τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1981, ἡ παραίτησή της θά ἐκρίνετο δικαιολογημένη ἐκ τῆς στάσεως τοῦ Συμβουλίου, τό ὁποῖο θά κατεδικάζετο στά δικαστικά ἔξοδα.

12 Ὅμως, ἀπό τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 110/81 προκύπτει ὅτι, ἡ πλημμέλεια πού ἐπικαλεῖται ἡ προσφεύγουσα πρός στήριξη τῆς ὑπό κρίση προσφυγῆς της, ἀκόμη καί ἄν θεωρηθεῖ ὑφισταμένη, ἐκαλύφθη μέ τή θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ 388/81 καί ὅτι, ἡ προσφεύγουσα δέν εἶχε πλέον συμφέρον στήν συνέχιση τῆς δίκης.

13 Βάσει τῶν ἀνωτέρω, εἶναι δίκαιο νά φέρει κάθε διάδικος τά δικά του δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Δέν συντρέχει λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Everling Χλωρός
Pescatore Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 19 Ὀκτωβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς
P. Heim

Ὁ πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ἡ ἐκδίκαση τῆς παρούσης ὑποθέσεως, δέν κατέληξε σέ ἔκδοση ἀποφάσεως, καί κατά συνέπεια, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69, παράγραφος 5, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, τό Δικαστήριο κανονίζει τά δικαστικά ἔξοδα κατά τήν κρίση του.

Ἄν ἐξετάσει κανείς τίς πιθανότητες νά γίνει παραδεκτή ἡ προσφυγή στό τελευταῖο στάδιο τῆς διαδικασίας, τότε πράγματι θά ἀπέμενε ἕνας καί μόνον ἰσχυρισμός, ὅτι δηλαδή ὁ κανονισμός, κατά τοῦ ὁποίου στρέφεται ἡ προσφυγή, ἐξεδόθη χωρίς τήν ἀναγκαία διαβούλευση μέ τό Κοινοβούλιο. Δέν νομίζω ὅτι αὐτό εὐσταθεῖ, διότι τό Κοινοβούλιο δέν πῆρε μέν θέση ἐπ' αὐτοῦ τοῦ συγκεκριμένου κανονισμοῦ, ἀλλά ἐπί ἑνός σχεδίου κανονισμοῦ πού ἀπέβλεπε στήν θέσπιση ἑνός συστήματος ποσοστώσεων γιά ἕνα χρονικό διάστημα 5 ἐτῶν. Κατά τήν γνώμη μου, στήν συναίνεση τοῦ Κοινοβουλίου γιά τήν θέσπιση μιᾶς νέας ὁλικῆς ρυθμίσεως εὑρίσκεται ἐπίσης ἡ συναίνεση γιά τήν παράταση τῆς ἀντίστοιχης ρυθμίσεως πού ἴσχυε μέχρι τότε.

Πράγματι, εἶναι ἐπίσης χαρακτηριστικό ὅτι ἐνῶ τό Κοινοβούλιο παρενέβη στήν πρώτη ὑπόθεση (ὑπόθεση 138/79, Roquette frères κατά Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἀπόφαση τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1980), δέν παρενέβη στήν παρούσα ὑπόθεση. Νομίζω ὅτι καί τό Κοινοβούλιο εἶναι τῆς γνώμης ὅτι στήν παρούσα ὑπόθεση δέν ἐμειώθησαν οἱ ἐξουσίες του.

Κατά συνέπεια ἡ προσφυγή εἶναι ἀνέρειστη. Ἐν τούτοις προτείνω, νά διατάξει τό Δικαστήριο τόν συμψηφισμό τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, δηλαδή κάθε διάδικος νά φέρει τά ἔξοδά του.

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.